

ГЕОРГИ КОНОВСКИ АКЦИЯ „ЧИСТОТА“

chitanka.info

И отново извинително предупреждение.

За специалистите по надзор на свободата на словото и фантазиите. Тази история е напълно измислена — и нея чух в градската баня, но не видях кой разказваше, защото имаше много пара, очите ми бяха сапунисани, наоколо се буташе бая народ...

И хич не съм съгласен с изложеното в нея, ама я чух. Пък не мога да се въздържа да не разправам измишльотини. И затова вие ще я видите.

Докато четете — наблюдавайте някой да не наднича зад гърба ви. Да ви пази, разбира се — у нас има пълна свобода на словото, право на мнение и версии, никой никого не следи и не цензурира...

1.

Планът беше елементарен и затова сигурен. Целта — от ясна по-ясна. Главният прокурор си отиваше — нямаше начин да остане на поста си, поне видимо трябваше да се спазват законите, на негово място ще застъпи заместникът му. Не, защото е заместник, а защото беше именно нужният на Методиев.

Послушен изпълнителен, подобострастен към боса. И твърд, дори жесток, безцеремонен и безскрупулен в изпълнението на поставените задачи. Доказа го вече — и в разследванията си, и в търсенето на успехи дори в измислени, откровено фалшифицирани дела.

А сега назначаването му... Не, не — сам се поправи Методиев — избирането му, беше застрашено. Прекалено много шум се вдигна, по улиците наизлизаха протестиращи, по разни сайтове и малки медии взеха да се изнасят компромати...

Абе, че ще то изберат — ще го изберат. Имаше достатъчно компрометиращи материали за всички от колегията, така че нямаше да има противници. Но защо да е така откровено по нашенски?

Затова нареди по големите медии да се започне откровено рекламна кампания за Гошев. Украсена биография, нашарена с поизмислени разследвания и разкрития, интервюта, „неочаквани“ репортажи...

И, все пак...

Наложи се да се извадят определени, уж скрити вече в архивите папки. Започнаха шумни акции — срещу някакви интернетчици, срещу телефонни измамници, срещу незаконни лихвари, срещу кметове на малки селища...

Е, и по-умните от арестуваните, и повечето от арестуващите, разбираха — това е временно. После, в съда, ще бъдат внесени разследвания с много бели петна и откровени дупки. Съдиите ще връщат за доразследване, а накрая ще прекратят делата. Няма начин —

прекалено много пропуски ще има. Та как да хвърлят в затвора невинен човек без доказателства за престъпна дейност...

И, въпреки това...

С две думи — Методиев постави задачата, а изпълнителите се заеха с непосилното — мисленето...

2.

Хамсиев, главният прокурор, забърса мазнината от мокрото си лице. Жега... И проблеми...

Обаче, за един от тях вече имаше решение...

Гошев внимателно го гледаше. Както винаги — в очите. Хамсиев се поусмихна на ум. Като служебен пес, очакващ команда от стопанина си. Лошото беше, че Гошев е прекалено усърден. Дори за копой. И отде му дойде на Методиев тая убеденост във верността на Гошев? Та утре, когато... Ако, поправи се той, ако... Не биваше да се дава подобна възможност на опонентите за властта. Три мафии са в тая държава, но има място само за едната. Така че...

И, все пак — ако утре конкуренцията заеме властта, Гошев отново ще е изпълнителен, бдителен и хапещ. По заповед на господаря. Само че — този път друга ръка ще го храни, друг ще сочи врага...

Но Методиев си беше такъв — самовлюбен, интелектуално ограничен, живеещ в свой свят, страхуващ се от реалността и опитващ се да я преформатира според кошмарите си...

Той прост, смяташе всички за прости и на тази база печелеше. Засега. Защото не всички бяха като него. И, ако имаше немало такива — не беше завинаги. Хората се променяха. Някои дори прозираха. А имаше и такива, които се разочароваха, когато усетеха, че доскорошният им кумир е откровен глупак, издигнат на вълната на всеобщата простотия...

Е, Хамсиев вече беше определил бъдещето си и спокойно изчакваше. Сега прокурор, после конституционен съдия, накрая спокойствие. Всичко отдавна беше уредено, необходимите лостове задвижени, трасето предначертано...

Обаче, имаше една задача, която трудно вървеше. Назначаването на Гошев.

— Не вървят нещата... — въздъхна Хамсиев. — Много критики. А и ти не спря с броденето по екраните. Оттегли се малко, дай да те

възхваляват тия, дето минават за специалисти. Ей оная проститут от вестник „Работа“. Какви дитирамби ти пее... И други има. Професионалисти. Магистралките ряпа да ядат... Но, не ми харесват резултатите...

— Шефе, аз се старая — отрони Гошев. Пред началствата той винаги беше такъв — като охлюв смирен. И като охлюв пълзеше към върха.

— Знам, знам... Но, все пак, все те търсят. А тия номера — специализираната прокуратура да се занимава с мошеници... Ние с истинските корумпирани и крадливи политици и бизнесмени не успяваме, та... Хем изтъркани трикове, хем някак си... Ниска топка, много ниска.

— Шефе, знаеш — пробвахме с някои политици...

Хамсиев отново въздъхна, чак вълнички потекоха под ризата му.

— Абе, с тях по-внимателно. Не знаеш кой кога ще ни потрѣбва. Че да вземе и излезе някой по-специален. Като оная Юлка...

Юлка беше политичка, която намери пазарната си ниша в бурната демагогия и популизма. Преди няколко години ѝ подсказаха за готвена далавера около изборите. Тя я раздуха, вдигна се шум. Хванаха мошениците с надпечат — подготвени извън законово определената бройка бюлетини. И... Набързо заразтегляха нещата, медиите преобръщаха фактите, накрая изкараха, че всичко било измислица. Но Юлката не пипнаха. От едно важно посолство новият генерал-губернатор нареди да я оставят на мира. И изобщо — да прикрият под чергата смрадта. Оказа се, че и Юлката, и мъжът ѝ, били хора на сахибите. С далечна цел. Така че — позаметоха нещата, замацаха размазаното, на тълпата оставиха да предъвква празни приказки. А Юлката тръгна по стълбичката нагоре...

3.

— Имаш ли някакви идеи? — попита безцелно Хамсиев. Знаеше си — Гошев е по изпълнението и преизпълнението, но все пак попита. Да го държи в разговора, да му даде основание да смята, че идеята ще е негова...

— Освен да арестуваме някои депутати... И хем има за какво...
Хамсиев махна пренебрежително с ръка.

— То, ако гледаме закона, заседанията им трябва да са в централния затвор... Но не — рано е. Обаче, това е идея. Трябва ни нещо, което да покаже, че пипаш здравата, че няма прошка никому...

Гошев се огледа и каза тихо:

— Министър? Господин Методиев дали ще...

Хамсиев се намръщи. Всяка сутрин проверяваха кабинета, оня дебил Цветков беше уж махнат от близкия кръг, но...

— Как така министър? Те са над закона! Нали помниш — дете уби и пак не го пипнахме... Не, не... Наистина, идеята ти е хубава, но не министър. Да покажем, че всичко виждаме, дори назад във времето, че забавяме, но не забравяме...

Гошев чак се изпоти.

— Шефе... Съдия? Оня, дето все дрънка? Или жена му?

— Добра насока... Но няма смисъл. Ще предизвикаме конституционна криза — все пак висш съдия е. А и с дрънкането си не вреди, дори помага — о'лабва напрежението... Нещо такова, но...

Гошев чак се изправи във фотьойла.

— Прокурор?

Хамсиев изсимулира замисленост. Тъкмо време да дооформи плана. Беше наясно какво се иска, но чакаше копоят да усети аромата на плячката.

— Това е идея... Ей, как ти хрумват... Прокурор... При това някои от висшите. Не от нашите, разбира се. Такъв — дето сме го поставили на трупчета...

Гошев беше готов. Откога носеше в главата си списъка на ненужните и вредните.

— Рошков? Каравелова? Аврамчев?

— Добре, добре... Вредни са, да. И много приказват, и претенции имат... Но ни трябва някой по-безопасен...

— Ярмаков? Минков? Ченгелова?

— Тези стават... Проучи ги, виж какви грехове имат, събери компроматите и докладвай. Лично проверявай — не можем да го поръчаме на сульовците...

4.

Гошев действаше бързичко. Понякога дори припряно. За него не беше важно едно доказателство да е законно и валидно. Трябваше да има нещичко, както той определяше всякакви факти, намерения, слухове, намеци. А после от това нещичко се надуваше балона. Кога самият подследствен развиваше самопризнания, кога разследващите изграждаха грамадна, прекрасна, въздействаща кула. Най-често рухваща при първия повей на истината...

Но този път Гошев беше и бърз, и достатъчно убедителен.

Избра си Минков. Вичо Минков. Някога прокурор в Сандански, после в Бургас, накрая назначен във върховната прокуратура и сега занимаващ се с аналитична работа. Не разследваше, не преследваше — беше тих и кротък, изпълнителен. Но без оня възторг на ловджийското псе, който така привличаше управляващите. Не демонстрираше послушание — изпълняваше заповедите, обаче винаги ги искаше в писмен вид. Което, разбира се, беше опасно — де да знаеш как ще се обърне палачинката и подписът под някое нареждане какви бели може да докара.

Освен това, Минков избягваше шумните компании и общите веселби, не беше забелязан в някакви чисто човешки греховце. Ни любовници — или поне една, ни някакви вземания-давания с бизнесмени или фирми.

Което, естествено, не беше положителна черта. Методиев нямаше работа с прокурори — дори от върховната прокуратура, не го знаеше този кой е и какъв е, но и той не харесваше хора без някакви пороци. Трябваша му управляеми подчинени, трябваша му леко оцапани — а ако може и повече, които да държи здраво с компроматите.

Хамсиев също не харесваше подобни неуязвими, както се смятаха. Но знаеше — великият кардинал Ришельо е бил прав, когато казал: „Qu'on me donne six lignes écrites de la main du plus honnête homme, j'y trouverai de quoi le faire pendre.“ (Дайте ми само шест реда,

написани от ръката на най-честния човек, и аз ще намеря в тях достатъчно, за да бъде обесен.)

Е, и при Минков намериха. Не за обесване, но добра база за шумно разследване под мотото „Гошев не прощава дори на провинени прокурори“. Компроматите бяха елементарни, оборваха се бързичко при нормално разследване, но Гошев не се канеше да разследва нормално. Трябваше повод за задържане на обвинения, пък после — натиск, шантаж и, поставена в непоносими условия, целенасочено и настъпателно оплесквана в медиите, жертвата трябваше да признава. Каквото и да е — но да признава.

И тук се намеси случайността...

5.

Някаква прокурорка в далечния Бургас случайно разбрала, че се търсят компромати срещу Минков. Дочула от приятелката си, която пък работела в деловодството. Прокурорката имала добри впечатления от бившия си шеф, той дори веднъж отделил специално внимание при разследване срещу неин близък, който пък се оказал даже невинен, та тя смятала, че началникът ѝ извършил добро дело за добър човек.

Поради което побързала да се свърже с близки на Минков и го предупреди — чакат го неприятности.

А Минков, който вече броял месеците до пенсионирането и очаквал с надежда измъкването от блатото, разбрал, че мечтите са едно, а реалността съвсем, съвсем различна от тая нормалност, която си представял навремето, постъпвайки във ВУЗ-а да учи право... Познавал отлично и сегашния, и бъдещия си шеф, знаейки, че името му е готово за оплескване, а той за сакрална жертва, досещайки се какви гадости му готвят... Помислил...

И се застрелял...

Което пък доведе Гошев отново при Хамсиев.

Разстлал тлъстините си в големия фотьойл, прокурорът прие временното поражение спокойно:

— Гошев, Гошев, изпусна тая риба... И сега?

— Шефе, не мислех...

— Знам — повдигна ръчичка Хамсиев. — Не мислиш. А трябва. Такива кротушки са най-опасни, Гошев. Никога не знаеш какво ще направят. Но — забрави го. Ще подготвиш сега едно изявление — човекът е бил възрастен, пред пенсия, разведен, в депресия. Четял много книги по психология и психиатрия — демек, усещал се болен. И при чистене на пистолета се гръмнал... Толкова! Нито дума повече. Никакви изявления, никакви обсъждания. Имало го — няма го. Чушкова затова е говорителка. Да измисли стратегията и отклони вниманието. Утре искам да сте задържали някакви. Не знам какви —

може крадци на леки коли, може трафиканти на проститутки, може...
Абе, искам шумно да е! И цялото внимание — натам...

— Разбрах, шефе...

— И действай, действай! Господин Методиев очаква от теб много неща. Какво става с онова разследване за приватизацията на „Мултиимпекс“ преди години?

Акция „Чистота“ продължаваше с размах...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.